

Michael Svennevig

UDE PÅ KANTEN

Portrætsamtaler om at turde

Uddrag fra samtalen med

Henning Carlsen

HC: Bogen hedder: "¿Me escuchas?", der betyder: "Hører du mig?", og så oversætter jeg det nedenunder på forsiden i parentes: Skizofrene erindringer om en films vanskelige tilblivelse. (ler) Det skizofrene refererer til fortællerjeget, fordi der bogen igennem veksles mellem almindelige kapitler og nogle mellemkapitler, altså: forord, mellemord og slutord. I alle disse tekster har jeg samtaler med ham. Det er mig selv, der er meget kritisk over for alt og svarer frækt igen. (ler) Det er farligt med en bog, hvor man har en masse dårlige oplevelser, for risikoen er, at man kommer til at lyde som en martyr.

MS: Så du har en samtalepartner, der beder dig om at tage dig sammen?

HC: Ja, og han fortsætter: Tror du nogen gider læse det lort? (Ler) Det kan jeg jo ikke vide noget om. Den nye bog om genvordigheder med filmen skrev jeg for at komme af med det, og da jeg havde skældt ud på alle producenterne, der var årsag til alle skærmydslerne, skriver jeg: Men for fanden, filmen er der jo, også selv om de forskellige gjorde alt for at det ikke skulle lykkes, så er den der alligevel, filmen.

MS: Men så har du fortsat linjen fra din sidste erindringsbog: "Mit livs fortrængninger"?

HC: Ja, på en måde. Men ind imellem har jeg skrevet en anden bog... nu kan jeg ikke huske, hvad den hed...

MS: "Flyvske billeder"?

HC: Ja, den er også kommet på engelsk: "Images in Flight". Den ligger på Amazon. Tre af mine film går forrygende på Amazon. Det er "Sult", "Oviri" og "Springet". "Oviri" og "Springet" er på grund af henholdsvis Sofie Gråbøl og Michael Birkkjær. Hun debuterede i "Oviri", endda i afklædt tilstand. Hun er en kæmpe star i England.

MS: Jeg lo, da jeg læste indledningen til "Flyvske billeder". Du er god til at formidle til andet end billeder. Både i "Flyvske billeder" og dine erindringer, "Mit livs fortrængninger", men der var noget jeg undrede mig over, da jeg læste den sidste, hvor du beskriver at du får en telefonpæl i hovedet...

HC: Nej, det er en telefonpæl, der får mig i hovedet.

MC: Det, jeg funderer over er, at du som instruktør, der er så god til at undersøge sprækkerne i andre menneskers psyker, ikke har skildret, hvad der egentlig skete indtil da, for som du skriver, er det du husker fra før sammenstødet med telefonpælen, udelukkende baseret på noget, som andre har fortalt dig. Er det ikke et oplagt emne?

HC: Jo, men måske er det, der skete indtil jeg stødte hovedet ind i lygtepælen, ikke interessant. Jeg var jo kun syv år og ud af en meget borgerlig familie. Min far var udlært handelsmedhjælper i Silkeborg og havde aftjent sin værnepligt hos dragonerne i Randers. Det mest interessante er det, jeg er kommet frem til i den seneste bog. For filmen handler jo blandt andet om en stor aldersforskel og sen kærlighed. Jeg er vokset op med forestillingen om, at min mor var meget ung, da mine forældre mødtes. Min far var på vej op til min kommende mormors pensionat i Ålborg, da min mor som 11-årig kom rutsjende ned ad gelænderet, skrigende af fryd. Der så de hinanden første gang. Jeg har indføjet den lille historie i et af kapitlerne og fortalt om aldersforskellen, for han var 21, og hun var bare 11. Men det har været så hedt, at min far tog konsekvensen og rejste til Argentina, hvor han blev til han kom hjem via Bergen under den tyske uindskrænkede ubådskrig, efter min mor var fyldt 18 år. Men det sjove var, at jeg pludselig ikke var sikker på min fars fødselsdato, og så gik jeg ind på Google. Men hvorfor skulle denne repræsentant og senere bygningsartikel-forhandler være på Google? Men det var han altså.

MS: I hvilken egenskab?

HC: Der stod: en "Sven Julius Carlsen". Ganske vist uden "d", og der kan jo være mange af det navn. Men så stod der: "Kjellerupsgade 10, Ålborg", og det er der, jeg er født. Så det må være den rigtige Carlsen, vi har fat i. Det interessante var, at han i juni 1922 havde søgt om tilladelse til at sælge varme pølser på gaden i Ålborg. (ler) Men det har jeg aldrig hørt om før. Jeg havde en storesøster, hun døde for få år siden og var familiens historiker, og hun har aldrig nævnt, at min far havde fået bevilling som pølsemand. Han brugte den heller aldrig. Han har sikkert solgt bevillingen, da han trådte ind i min morfars forretning med bygningsartikler, som han siden overtog, da min morfar døde i 1933. Men på den anden side, var det måske grunden til, at jeg "hookede" på Gabriel García Márquez' bog om 90-årige El Sabio og 14-årig Delgadina. Hun blev imidlertid i filmen spillet af en pige på 22 år, troede jeg, indtil jeg opdagede, at hun faktisk var 29. Så der var ikke meget pædofili tilbage, som jo heller ikke var mit tema. Men så spørger "han": "Tror du på den?" Og jeg svarer: "Nej, det gør jeg måske ikke, men det kan godt være, at det har været en indledende tanke af en eller anden grund" Han: "Og når jeg så fortæller dig, at vores far

kun var seks år ældre end vores mor, hvad siger du så?" "At det er ret ligegyldigt om en historie er sand - - bare den er god."

"Han" indleder i øvrigt hele bogen ved at sige:

MS: Altså dit alter ego?

HC: Ja, han siger, at... "Man skal aldrig gå tilbage til en fuser!" (ler